

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Animnapu't Lima

Ang Propetikong Pagbubunyag: Pag-unawa sa Pagkadismaya noong ika-18 ng Hulyo, 2020 at sa Nahahayag na Mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi sa mga Huling Araw

Jeff Pippenger
2024-01-29

Noong Hulyo 18, 2020, dumating ang unang pagkabigo para sa kilusang repormatoryo ng Diyos sa mga huling araw. Iyon ay nagtakda ng isang palatandaan sa kasaysayan ng ikatlong Sa Aba, na siyang kasaysayan ng Huling Ulan, at gayundin sa kasaysayan ng pagpapatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang kasaysayang iyon ay inilarawan sa bawat kilusang repormatoryo sa banal na kasaysayan, at ito'y lalong partikular na inilarawan ng kasaysayan ng kilusang Millerita, at inilarawan sa pamamagitan ng talinghaga ng sampung dalaga, at ito'y kumakatawan sa makapropetang kasaysayan na tinukoy ng bawat propeta.

Ang Hulyo 18, 2020 ay kumakatawan sa unang pagkadismaya ng kilusan, at dahil dito minamarkahan nito ang pagdating ng panahon ng pagkaantala na binanggit sa parabula ng sampung dalaga at sa Habakuk. Sa kasaysayan ng mga Millerita, ang mismong ebidensiyang nagbunsod sa kanilang maling pagpapahayag ay nakita ring tumukoy sa tunay na petsa. Ang panahon ng pagkaantala sa parabula ng sampung dalaga ay noon ay kinilalang kasalukuyang katotohanan, at ang panahong iyon ng pagkaantala ay siya ring panahon ng pagkaantala sa Habakuk 2. Ang parabula ng sampung dalaga ay inuulit hanggang sa mismong titik, at ang katunayang iyon ay nagpapakilala na tanging yaong mga nakibahagi sa pagkadismayang iyon ang maituturing na maaaring mapabilang alinman sa matalinong dalaga o sa mangmang na dalaga.

Ang malaking bahagi ng Laodiceanong Adventismo ay sinubok ng pagdating ng ikatlong Sa Aba noong Setyembre 11, 2001, at nang lumipas ang nabigong hula noong Hulyo 18, 2020, ang Laodiceanong Adventismo ay napag-iwanan at umanod nang walang patutunguhan pabalik sa Roma, gaya ng nangyari sa mga Protestante sa kasaysayang Millerita.

Hindi lamang kinilala ng mga Millerita ang panahon ng pagkaantala bilang katuparan ng talinghaga ng sampung dalaga, kundi nakita rin nila na sa Aklat ni Habakuk, ang utos na hintayin ang pangitain, bagaman nag-antala ito, ay yaon ding makahulang palatandaan. Sa gayon, pinagtitibay ni Habakuk na ang pangitain na maling naipahayag at nagbunga ng unang pagkadismaya ang siyang pangitain na "magsasalita" sa wakas.

Sapagkat ang pangitain ay para pa sa isang takdang panahon, ngunit sa wakas ito'y magsasalita at hindi magsisinungaling: bagaman magluluwat ito, hintayin mo ito; sapagkat walang pagsalang darating ito, hindi ito magluluwat. Habakkuk 2:3.

Ang mensaheng nagdulot ng unang pagkadismaya ay siya ring mensaheng dapat kilalaning nagkaroon ng katuparan sa nalalapit na panahon, ngunit ito'y mensaheng nananatiling nakasalig sa mga naunang propetikong pangangatwiran na ginamit sa unang maling pahayag.

Sa kasaysayan ng mga Millerite, ang bayang nasa unang tipan ang unang sinubok; pagkaraan ay sinubok ang bayang nasa bagong tipan. Nagsimula ang pagsubok para sa mga Protestante nang bumaba ang unang anghel ng Apocalipsis 10 at ang unang anghel ng Apocalipsis 14 (sapagkat iisa lamang ang anghel na iyon) noong ika-11 ng Agosto, 1840. Nagtapos ang kanilang pagsubok sa unang pagkadismaya at sa pagdating ng ikalawang anghel ng Apocalipsis 14.

Sa kasaysayan ng mga Millerite, nagsimula ang pagsubok para sa mga Millerite sa pagdating ng ikalawang anghel sa Unang Pagkakabigo at nagwakas sa pagdating ng Sigaw sa Hatinggabi, na inilarawan ni Kapatid na White bilang isang karamihan ng mga anghel na nagsanib sa ikalawang anghel. Sa ilalim ng kapangyarihan ng Banal na Espiritu, ang mga Millerite na kumilala at tumanggap sa mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay inihawalay noon mula sa mga Millerite na hindi kumilala sa mensaheng bumabagsak sa kanilang palibot. Noong Oktubre 22, 1844, dumating ang ikatlong anghel at ang pangitaing nagluwat ay nagsalita.

Sa kasaysayan ng pagtatatak ng isandaan at apatnapu't apat na libo, unang sinubok ang bayang nasa unang tipan, at pagkatapos ang bayang nasa bagong tipan. Nagsimula ang pagsubok para sa Laodiceang Adbentismo nang bumaba ang unang tinig ng anghel ng Apocalipsis labing-walo at ang ikatlong anghel ng Apocalipsis labing-apat (sapagkat iisa lamang ang anghel) noong Setyembre 11, 2001. Nagtapos ang kanilang pagsubok sa pagkabigo noong Hulyo 18, 2020.

Sa kilusan ng ikatlong anghel, ang pagsubok para sa isang daan at apatnapu't apat na libo ay nagsimula sa pagdating ng unang kabiguan, at magwawakas sa pagdating ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Sa ilalim ng kapangyarihan ng Espiritu Santo, yaong sa kasalukuyan ay kumikilala at tumatanggap sa mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay saka inihihawalay mula sa mga hangal at masasama na hindi kumilala sa maraming-aspektong mensaheng ngayo'y bumabagsak sa kanilang palibot.

Pagdating ng nalalapit na batas ng Linggo, magsasalita ang ikalawang 'tinig' ng anghel sa Apocalipsis labing-walo, na siya rin ang pangitaing 'nag-antala' na nagsasalita. Ipinakakatawan din nito ang mensahe ng ikatlong anghel na 'lumalakas' tungo sa malakas na sigaw.

Ang Sigaw sa Hatinggabi ay inilalarawan bilang maraming anghel na sumasanib sa naunang anghel. Ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay may ilang elemento na nag-aambag sa kabuuang mensahe, at ang mga anghel ay sumasagisag sa mga mensahe. Sa kasaysayan ng mga Millerite, ang kinilalang tagapangunang nanguna sa pagbubuo ng mensahe ng tunay na Sigaw sa Hatinggabi ay si Samuel S. Snow. Sa kasaysayang iyon, masusing naitala na ang pagkaunawa ni Snow sa mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay umunlad sa paglipas ng panahon.

Ang kasaysayang iyon ay inuulit hanggang sa mismong titik, at ang mensahe ng pangwakas na Sigaw sa Hatinggabi ay hayagang umuunlad mula noong katapusan ng Hulyo 2023. Hindi ito basta mensahe ng Islam, kundi kasama rin nito ang mensahe ng pagtatatakan sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Kasama rin dito ang pahayag na ang dalawang sungay ng hayop na mula sa lupa ay kapuwa dumaraan sa isang "kamatayan at pagkabuhay na mag-uli," kaparalelo sa "larawan ng hayop," na sa gayunding kasaysayan ay tumutupad sa bugtong na propetiko na "ang ikawalo ay mula sa pito." Kasama rin ang mga pahayag na kaugnay sa "nakatagong kasaysayan" ng Pitong

Kulog, at tinutupad nito ang bugtong na propetiko hinggil sa “batong” itinakwil na naging “ulo ng panulukan,” yamang ang “pitong ulit” ng Levitico dalawampu’t anim ay inihayag na siyang sinulid na naghaba at nagdurugtong sa lahat ng katotohanan ng kasaysayan ni Miller, kasama ng mga katotohanang naalisan ng tatak sa “panahon ng wakas” noong 1989. Ganito ang sabi ng Mang-aawit:

Ang batong itinakwil ng mga tagapagtayo ay naging pangulong batong-panulukan. Ito’y gawa ng Panginoon; kagila-gilalas ito sa aming mga mata. Ito ang araw na ginawa ng Panginoon; tayo’y magalak at matuwa sa araw na ito. Mga Awit 118:22-24.

Ang "bato," na siyang unang "hiyas" na natuklasan ni William Miller (at ang mga hiyas ay mga bato), ay ang "araw na ginawa ng Panginoon." Naipakita na sa mga naunang artikulo na ang balangkas at ang mga salita ng utos tungkol sa Sabbath ay ganap na katulad ng balangkas ng banal na siklo ng pito, gaya ng itinakda sa Levitico kabanata dalawampu’t lima. Ang kapahingahan sa ikapitong araw ay sumasagisag sa kapahingahan ng lupain sa ikapitong taon, at kapag ang dalawang utos ay isinaalang-alang sa ganitong paraan, nagbibigay ang mga ito ng patotoo na ang isang araw ay kumakatawan sa isang taon sa propesiya ng Bibliya.

Ipinakikita rin nila na ang ipinahayag ni Miller na pagkaunawa hinggil sa poot ng Diyos na “pitong ulit” sa Levitico dalawampu’t anim ay kinakatawan bilang “isang araw,” sapagkat itinakda ng Panginoon ang banal na siklo ng pitong taon, gaya ng katiyakang nilikha Niya ang langit at ang lupa sa anim na araw at nagpahinga sa ikapito.

Nang matapos ni Jesus ang pagsasalaysay ng talinghaga tungkol sa ubasan, nagtanong Siya sa mga Pariseo.

Kaya, pagdating ng panginoon ng ubasan, ano ang gagawin niya sa mga mangungupahang iyon? Sinabi nila sa kaniya, Walang-awang lilipulin niya ang mga masasamang taong iyon, at ipauupa niya ang kaniyang ubasan sa ibang mga mangungupahan, na magbibigay sa kaniya ng bunga niyon sa kanilang kapanahunan. Sinabi sa kanila ni Jesus, Hindi pa ba ninyo nababasa sa mga Kasulatan, Ang batong itinakwil ng mga tagapagtayo, siya ang naging batong panulukan; ito’y gawa ng Panginoon, at kagila-gilalas sa ating paningin? Kaya nga sinasabi ko sa inyo, ang kaharian ng Diyos ay aalisin sa inyo at ibibigay sa isang bansang nagbubunga ng bunga nito. At ang sinumang mabuwal sa batong ito ay madudurog; ngunit ang sinumang malagpakan nito, dudurugin nito nang pino. At nang marinig ng mga punong saserdote at mga Pariseo ang kaniyang mga talinghaga, nabatid nila na tungkol sa kanila ang sinasabi niya. Mateo 21:40-45.

Ang talinhaga ng ubasan ay ang talinhaga ng pagkakaisantabi sa dating hinirang na bayan, at ng pagkakaloob ng kaharian sa isang bagong hinirang na bayan. Ang "bato" na itinakwil, alinsunod kay Jesus, ay ang "bato" na alinman ay nagliligtas o sumisira, batay sa kung paano ito tinatanggap. Ang "bato" ay kailangang isang katotohanang makabibliya sa kontekstong ginamit ni Jesus, sapagkat taglay nito ang kakayahang magluwal ng bunga ng katuwiran, at ang katuwiran ni Cristo ay nabubuo lamang sa mga lalaki at babae kapag tinanggap nila ang Kanyang Salita ng katotohanan.

Pakabanalín mo sila sa pamamagitan ng Iyong katotohanan: ang Iyong salita ay katotohanan. Juan 17:17.

Ang “bato” ay isang doktrinang alinman ay tinatanggap o itinakwil, at si Jesus ang Salita, at sa Aklat ng mga Gawa ay tinutukoy ni Pedro ang “bato” bilang si Cristo.

Mabatid nawa ninyong lahat, at ng buong bayan ng Israel, na sa pangalan ni Jesucristo na taga-Nazaret, na inyong ipinako sa krus, na binuhay ng Diyos mula sa mga patay, sa pamamagitan din niya ang taong ito’y nakatayo rito sa harap ninyo na lubos na magaling. Ito ang batong itinakwil ninyong mga tagapagtayo, na naging pangulong batong-panulok. At sa kanino mang iba’y walang kaligtasan; sapagkat walang ibang pangalan sa silong ng langit na ibinigay sa mga tao, na sa pamamagitan nito tayo dapat maligtas. Gawa 4:10-12.

At pagkatapos, sa Unang Pedro, pinalalawig pa niya ang simbolismo ng “bato,” ngunit pinananatili niya ito sa gayunding konteksto ng pagpapalampas sa dating bayang nasa tipan at ng pagpili ng isang bagong bayang hinirang, na, gaya ng kaniyang wika, “noong una’y hindi isang bayan, ngunit ngayo’y bayan ng Diyos; na noon ay hindi nakatanggap ng awa, ngunit ngayo’y tumanggap na ng awa.”

Na sa kaniya’y lumalapit, na gaya ng batong buhay, na itinakwil nga ng mga tao, ngunit hinirang ng Diyos at mahalaga, kayo rin naman, gaya ng mga batong buhay, ay itinatayong isang bahay na espirituwal, isang banal na pagkasaserdote, upang maghandog ng mga haing espirituwal, kalugud-lugod sa Diyos sa pamamagitan ni Jesucristo. Kaya’t nasusulat din sa Kasulatan, Narito, naglalagay ako sa Sion ng isang pangulong batong panulok, hinirang, mahalaga; at ang sumasampalataya sa kaniya ay hindi mapapahiya. Sa inyo nga na sumasampalataya, siya’y mahalaga; datapuwa’t sa mga masuwayin, ang batong itinakwil ng mga tagapagtayo, siya rin ang ginawang pangulong panulok, at batong katitisan, at malaking batong kadahilanang ikababagsak, maging sa mga natitised sa salita, palibhasa’y masuwayin; na dito rin sila’y itinalaga. 1 Pedro 2:4-8.

Sinabi ni Pedro tungkol sa dating bayang hinirang, "Sa mga masuwayin, ang batong itinakuwil ng mga tagapagtayo, siya rin ang ginawang ulo ng panulukan; at isang batong katitisan, at malaking batong pangbuwal, maging sa mga natitised sa salita, sapagkat sila'y masuwayin: na sa bagay na ito'y itinalaga rin sila."

Si Jesus ang kinakatawan ng bawat banal na paglalarawan ng saligan.

Sapagkat walang sinumang makapaglalatagay ng ibang pundasyon maliban sa nailagay na, na si Jesucristo. 1 Corinto 3:11.

Ang saligang itinayo ng mga Millerita ay ang Bato ng mga Panahon (ang Bato).

“Dumating na ang babala: Walang anumang dapat pahintulatang pumasok na yayanig sa saligan ng pananampalatayang siyang pinagtatayuan natin mula nang dumating ang mensahe noong 1842, 1843, at 1844. Ako ay nasa mensaheng ito, at buhat noon ay nakatindig ako sa harap ng sanlibutan, tapat sa liwanag na ibinigay sa atin ng Diyos. Hindi namin ninanais na alisin ang aming mga paa mula sa platapormang pinatungtungan ng mga ito habang araw-araw

naming hinanap ang Panginoon sa taimtim na panalangin, humihingi ng liwanag. Inaakala ba ninyong maaari kong isuko ang liwanag na ibinigay sa akin ng Diyos? Ito’y nararapat maging gaya ng Bato ng mga Panahon. Mula pa nang ito’y ibinigay, ito na ang gumagabay sa akin.”
Review and Herald, Abril 14, 1903.

Ang unang hiyas na natuklasan ni Miller na naging bahagi ng pundasyong Millerita, na gaya ng Bato ng mga Kapanahunan, ay ang “pitong panahon” ng Levitico 26, at ang “pitong panahon” ang unang katotohanang pangsaligan na isinantabi ng mga tagapagpasimuno ng Millerita na bagong itinayo pa lamang nila ang pundasyong Millerita. Ang mga tagapagtayo ang siyang magtatakwil sa batong saligan. Ang “batong” iyon, na sumasagisag kay Cristo, ay siya ring araw na ginawa ng Panginoon, sapagkat ginawa niya ang ikapitong araw bilang araw ng kapahingahan, at ang ikapitong taon bilang taon ng kapahingahan ng lupa. Noong 1863, itinakwil ang batong saligan, ngunit gagawin itong “pangulong bato sa panulukan” at “batong katitisan” para sa mga masuwayin.

Ang mensahe ng Islam ng ikatlong kaabahan ang paksa para sa kilusang reporma ng isandaan at apatnapu’t apat na libo, at nagsimula ang proseso ng pagsubok nang bumaba ang anghel ng Apocalipsis 18, noong Setyembre 11, 2001, nang ibinagsak ang mga malalaking gusali ng Lungsod ng New York. Nanatiling tahimik ang Adventismo hinggil sa makapropesiyang pagkakakilanlan na ang Setyembre 11, 2001 ay ang pagdating ng “araw ng silangang hangin.” Noong Hulyo 18, 2020, napag-iwanan sila habang ang dalawang saksi ng Apocalipsis 11 ay pinaslang sa mga lansangan ng dakilang lungsod na iyon. Natapos na ang pagsubok sa Adventismo, at ang pagsubok para sa mga nagpahayag na kinikilala ang mensahe ng Islam ay nagaganap na.

Matapos na nakahandusay na patay sa mga lansangan hanggang sa katapusan ng Hulyo 2023, ang mga patay na tuyong buto ay saka pinukaw ng unang mensahe ni Ezekiel. Ang ikalawang mensahe ni Ezekiel ay ang mensahe ng apat na hangin ng Islam ng ikatlong “Sa Aba,” na kumakatawan sa sunud-sunod na pagkakabukas ng selyo sa mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, na siyang pangitain na nagluluwat, at ang tema ng buong kapanahunan ng kilusan. Iba’t ibang katotohanan ang saka nabunyag, sapagkat ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay kumakatawan sa isang maraming-aspektong mensahe. Ang unang katotohanang humarap sa mga patay na tuyong buto ay ang unang katotohanang tinanggihan ng Laodiceang Adventismo, at ito ang kumakatawan sa katotohanang nagmamarka sa paglipat ng Laodicea tungo sa Philadelphia.

Ang katotohanan ang mensaheng nagtatatak; kaya’t kailangang maipirmi ito sa atin kapwa sa pag-iisip at sa espiritu. Hindi sapat na kilalanin na ang panahong ang dalawang saksi ay patay sa lansangan ay isang sagisag ng pagkakalat ng ‘pitong panahon’; nangangailangan din ito ng karanasang pagtanggap sa katotohanan.

Ang mga hiyas ni Miller, na kumakatawan sa mga katotohanang naalisan ng selyo sa panahon ng wakas noong 1798, ay nagiging isang pagsubok para sa mga dalaga sa mga huling araw. Ang karanasan ng pagkakatatag sa katotohanan “sa espiritu” ay kinakatawan ng unang hiyas ni Miller, at ang “sa pag-iisip” na pagkakatatag sa katotohanan ay kinakatawan ng mensahe ng Islam ng ikatlong “sa aba.” Ang panawagan sa pagsisisi at pagtatapat na kinakatawan ng “pitong panahon”

ay tumutukoy sa isang gawaing isinasakatuparan na kaisa ni Cristo sa Kabanal-banalang Dako, at kinakatawan ng pangitaing “mareh.”

Ang “intelektuwal” na pag-unawa sa Islam ng ikatlong “sa aba” ay kinakatawan ng pangitaing “chazon”, at kapwa kinakailangan para sa mga tatatakan. Noong 1863, pinili ng Laodiceang Adbentismo na muling itayo ang Jericho, at iniwan ang gawain nitong pagpapanumbalik ng Jerusalem. Ang Jericho ay isang sagisag ng kasaganaan, na gayon ding kinakatawan ng Laodiceang pagkabalag.

Isa sa pinakamalalakas na kuta sa lupain—ang malaki at mayamang lungsod ng Jericho—ay nasa harapan lamang nila, bagaman may kaunting layo mula sa kanilang kampo sa Gilgal. Nasa hangganan ito ng isang matabang kapatagang hitik sa mayayaman at sari-saring ani ng mga lupain sa tropiko; ang mga palasyo at mga templo nito ang tahanan ng karangyaan at bisyo. Ang palalong lungsod na ito, sa likod ng napakalalaking kutang-pader nito, ay hayagang sumalansang sa Diyos ng Israel. Isa ang Jericho sa mga pangunahing luklukan ng pagsamba sa mga diyos-diyosan, at lalo itong inilaan kay Ashtaroth, ang diyosa ng buwan. Dito nagtipon ang lahat ng pinakakasuklam-suklam at pinakanakabababa-dangal sa relihiyon ng mga Cananeo. Ang bayan ng Israel, na sariwa pa sa kanilang mga isipan ang kakila-kilabot na bunga ng kanilang kasalanan sa Beth-peor, ay wala silang magagawa kundi masdan ang paganong lungsod na ito nang may pagkasuklam at panginigilabot. Patriarchs and Prophets, 487.

Ang “batong” itinakuwil ng mga tagapagtayo noong 1863, habang muli nilang itinayo ang Jericho, ay ang “pitong panahon” na sa mga huling araw ay magiging katotohanan (hiyas), na nagiging “ulo ng panulukan”, sapagkat ito ang katotohanang nag-uugnay sa pasimula ng Adbentismo sa kilusan ng mga Millerita, sa wakas ng Adbentismo sa kilusan ng isandaan at apatnapu’t apat na libo. Ang hiyas na iyon, na siyang “pitong panahon,” ay siya ring “araw na ginawa ng Panginoon”, at ito mismo ay si Cristo, sapagkat Siya ang Salita, at Siya ang “Katotohanan.” Ang paksa tungkol sa Islam ang temang nagbubunsod ng paglilinis ng kapwa dating at bagong bayang hinirang, at ang dalawahang paglilinis ay nagsimula noong Setyembre 11, 2001, na siyang “araw ng hanging silanganan”. Sa araw na yaon ay nararapat na awitin ng mga bantay ang gayunding awit na inawit ni Cristo, nang Kaniyang ipinahayag ang talinghaga ng ubasan. Ang isandaan at apatnapu’t apat na libo ay umaawit ng awit ni Moises (ang “pitong panahon”), at ng awit ng Kordero.

At nakita ko na wari’y isang dagat na kristal na hinaluan ng apoy; at ang mga nagtagumpay laban sa hayop, at laban sa kaniyang larawan, at laban sa kaniyang tanda, at laban sa bilang ng kaniyang pangalan, ay nakatayo sa ibabaw ng dagat na kristal, na may mga alpa ng Diyos. At inaawit nila ang awit ni Moises na lingkod ng Diyos, at ang awit ng Kordero, na sinasabi, Dakila at kagila-gilalas ang iyong mga gawa, Panginoong Diyos na Makapangyarihan sa lahat; matuwid at totoo ang iyong mga daan, ikaw, O Hari ng mga banal. Apocalipsis 15:2, 3.

Ang "Kordero" ay si Kristo na pinaslang, at Siya ay pinaslang sa kalagitnaan ng dalawang libo’t limang daan at dalawampung araw, na sa gayo’y pinagkakawing ang hain ng Kanyang buhay at dugo (kung saan Niya pinagtibay ang tipan), kasama ng “alitan ng Kanyang tipan” ni Moises, sa Levitico dalawampu’t anim. Ang awit ni Moises at ng Kordero ay ang awit ng chazon ng

kasaysayang propetiko at ang awit ng mareh ng Kanyang “pagpapakita”. Ito ang awit ng pag-unawang pangkaisipan at espirituwal, gaya ng kinakatawan ng dalawang pangitain sa Daniel kabanata walo. Ito ang awit ng bayang tipan na hinahatulan at pinalalampasan, habang pinipili ang isang bagong bayang hinirang. Ang proseso ng pagpili, at kaya’t ang awit, ay nagsimula noong Setyembre 11, 2001.

Siya’y magpapaugat sa mga nagmumula kay Jakob; mamumulaklak at sisibol ang Israel, at pupunuin ang mukha ng daigdig ng bunga. Hinampas ba siya ng Panginoon, gaya ng paghampas ng Panginoon sa mga humampas sa kanya? O pinatay ba siya ayon sa pagpatay ng Panginoon sa mga yaong pinatay ng Panginoon? Sa sukat, kapag ito’y sumibol, iyong pakikitunguhan ito sa pagtatalo; pinipigil niya ang kanyang magaspang na hangin sa araw ng hanging silangan. Sa ganito nga lilinisin ang kasamaan ni Jakob; at ito ang buong bunga, na maalis ang kanyang kasalanan; kapag ginawa niya ang lahat ng mga bato ng dambana na tulad ng mga batong-apog na dinurog, hindi na tatayo ang mga sagradong gubat at ang mga larawang inanyuan. Gayunma’y ang bayang nakukutaan ay magiging sira, at ang tahanan ay pababayaang, at iiwan na parang ilang; doo’y mangunginain ang guya, at doo’y hihiga, at lalamunin ang mga sanga niyaon. Kapag nangalanta ang mga sanga niyaon, mababali ang mga iyon; darating ang mga babae, at kanilang sisilaban ang mga iyon; sapagkat ito’y bayang walang unawa; kaya’t ang lumikha sa kanila ay hindi maaawa sa kanila, at ang humubog sa kanila ay hindi magpapakita ng lingap. At mangyayari sa araw na yaon, na aalugin ng Panginoon mula sa daluyan ng Ilog hanggang sa batis ng Egipto, at kayo’y titipunin isa-isa, O kayong mga anak ni Israel. At mangyayari sa araw na yaon, na ang malaking pakakak ay hihipan, at magsisiparito ang mga handa nang mamatay sa lupain ng Asiria, at ang mga itinaboy sa lupain ng Egipto, at sasambahin nila ang Panginoon sa banal na bundok sa Jerusalem. Isaias 27:6-13.

Kung nauunawaan nang wasto, ang mga talatang ito ay tumutukoy sa kapanahunan mula Setyembre 11, 2001 hanggang sa napipintong batas sa Linggo. Tinutukoy ng ika-anim na talata ang buong kasaysayan, sa pagtukoy sa pasimula ng halamang nag-uugat, saka sumisibol at namumulaklak, at sa wakas ay pinupuno ang lupa ng bunga. Ang pagkapuno ng lupa ng bunga ay nagaganap sa “oras” na iyon, na siyang krisis ng batas sa Linggo. Samantalang tinitipon ni Cristo ang kaniyang bunga sa kaniyang kamalig, siya rin ay nagpapataw ng paghatol sa Babilonia. Ang paghatol na nagaganap sa panahong napupuno ng bunga ang lupa ay kinakatawan sa ika-pitong talata, kapag itinatanong ang dalawang tanong, “Sinaktan ba niya siya, gaya ng pagsaktan niya sa mga nanakit sa kaniya? o pinatay ba siya ayon sa pagpatay sa mga pinatay niya?”

Pagkatapos, sa talatang walo, ang pagwiwisik ng huling ulan ay tinandaan ng pananalitang “Sa sukat.” Ang nagpapasibol sa mga halaman ay ang ulan, at kapag tinandaan ang pasimula ng huling ulan, ito’y tinandaan na nagsisimula “sa sukat, sa pagsibol nito.” Kapag nagsimula ang huling ulan, ito’y ibinubuhos “sa sukat,” sapagkat hindi ito ibinubuhos nang walang sukat kung ang ani ay halo ng tunay at huwad.

Bawat tunay na napagbagong-loob na kaluluwa ay masidhing magnanais na ihango ang iba mula sa kadiliman ng kamalian tungo sa kagila-gilalas na liwanag ng katuwiran ni Jesu-Cristo. Ang dakilang pagbubuhos ng Espiritu ng Diyos, na nagbibigay-liwanag sa buong lupa sa

pamamagitan ng kanyang kaluwalhatian, ay hindi darating hangga't wala tayong isang bayang naliwanagan, na nakaaalam sa pamamagitan ng karanasan kung ano ang kahulugan ng maging mga kamanggagawa kasama ang Diyos. Kapag taglay natin ang ganap at taos-pusong pagtatalaga sa paglilingkod ni Cristo, kikilalanin ito ng Diyos sa pamamagitan ng isang pagbubuhos ng kanyang Espiritu na walang sukat; ngunit hindi ito mangyayari hangga't ang nakararaming bahagi ng iglesia ay hindi mga kamanggagawa kasama ang Diyos. Hindi maibubuhos ng Diyos ang kanyang Espiritu kapag ang pagkamakasariili at pagpapakasawa sa sarili ay lubhang hayag; kapag nangingibabaw ang isang diwa na, kung isasaad sa mga salita, ay magpapahayag ng sagot ni Cain—"Ako ba ang tagapag-ingat ng aking kapatid?" Kung ang katotohanan para sa panahong ito, kung ang mga tandang dumarami sa lahat ng dako, na nagpapatotoo na nalalapit na ang wakas ng lahat ng bagay, ay hindi sapat upang pukawin ang natutulog na sigla ng mga nag-aangking nakaaalam ng katotohanan, kung gayo'y aabutan ang mga kaluluwang ito ng kadilimang kasukat ng liwanag na tumatanglaw. Wala ni anino man ng dahilan para sa kanilang kawalang-pakialam na kanilang maihaharap sa Diyos sa dakilang araw ng pangwakas na pananagutan. Wala ring maituturong dahilan kung bakit hindi sila namuhay, lumakad, at gumawa sa liwanag ng banal na katotohanan ng salita ng Diyos, at sa gayon ay mahayag sa isang mundong diniliman ng kasalanan, sa pamamagitan ng kanilang asal, kanilang malasakit, at kanilang sigasig, na ang kapangyarihan at katunayan ng ebanghelyo ay hindi mapapabulaanan. Review and Herald, Hulyo 21, 1896.

Itinutukoy ni Sister White ang sipi bilang ang sandali ng pagbaba ng anghel sa Aklat ng Apocalipsis, sapagkat sinabi niya, "ang dakilang pagbuhos ng Espiritu ng Diyos, na nagbibigay-liwanag sa buong daigdig sa pamamagitan ng kaniyang kaluwalhatian." Sa isa pang sipi na madalas nating banggitin sa mga artikulong ito, tinukoy niya na kapag "ang mga naglalakihang gusali ng New York" "ay ibinagsak," "matutupad ang Apocalipsis kabanata labing-walo, mga talata isa hanggang tatlo."

Ipagpapatuloy namin ang mga kaisipang ito sa susunod na artikulo.

Ngayo'y aawit ako sa aking minamahal, isang awit ng aking minamahal tungkol sa kaniyang ubasan. Ang aking minamahal ay may ubasan sa isang lubhang matabang burol: at binakuran niya ito, inalis niya ang mga batong naroon, at tinamnan niya ito ng pinakamainam na punla ng ubas; at nagtayo siya ng isang moog sa gitna nito, at gumawa rin roon ng pisaan ng ubas; at inaasahan niyang magbubunga ito ng ubas, ngunit ligaw na ubas ang ibinunga nito. At ngayo'y, kayong mga nananahan sa Jerusalem, at mga lalaki ng Juda, hatulan ninyo, ipinamamanhik ko sa inyo, sa pagitan ko at ng aking ubasan. Ano pa kaya ang maaaring gawin sa aking ubasan, na hindi ko ginawa rito? Bakit, nang inaasahan kong magbubunga ito ng ubas, ligaw na ubas ang ibinunga? At ngayo'y, halina; sasabihin ko sa inyo kung ano ang gagawin ko sa aking ubasan: aalisin ko ang bakod nito, at ito'y masasalanta; at gigibain ko ang pader nito, at ito'y yuyurakan: at ilalagay ko ito sa pagkatiwangwang: hindi ito papungusan ni bubungkalin; kundi tutubuan ito ng mga dawag at mga tinik: uutusan ko rin ang mga ulap na huwag magpaulan sa kaniya. Sapagkat ang ubasan ng Panginoon ng mga hukbo ay ang sambahayan ng Israel, at ang mga lalaki ng Juda ang kaniyang kinalulugdan niyang pananim: at naghahanap siya ng katarungan, ngunit narito, pang-aapi; ng katuwiran, ngunit narito, daing. Isaias 5:1-7.

